

بسم الله الرحمن الرحيم

بیکاری و درمانده گی یگانه رنجی است که دامن گیر یتیمان تاجیکستان گردیده است

(ترجمه)

فقر و بی چارگی به دلیل بحران اقتصادی، یکی از مهم ترین مشکلات موجوده در جامعه تاجیکستان است. علی الرغم وعده های مقامات تاجیک در جهت دریافت راه حل ها در این زمینه، فارغان یتیم خانه ها پس از سال ها زنده گی در پناهگاه ها، به خیابان ها متواری می شوند. بسیاری از کودکان در خیابان ها یا دست به گدایی می زنند و یا قربانی مافیای قاچاق انسانی شده همدست تباہکاران قرار می گیرند و یا هم به شبکه های فحشاء، تحت استثمار روی می آورند. این در حالیست که تنها تعدادی محدودی می توانند این معضل سخت را شکست داده و از آن بدر آیند. حکایات وجود دارد که نحوه منحرف کردن آنان و نحوه ی زنده گی شان را پس از فراغت از یتیم خانه ها نشان می دهد.

احمد حافظ ۲۷ ساله می گوید: «من واقعاً می خواهم خود را دریابم و مطمئنم که هنوز قادر به انجام آن نیستم. با اندک کمک زنده گی ام به گونه مؤثر تغییر خواهد کرد. تا هنوز خانواده ام را به یاد ندارم. یک ساله بودم که خانواده ام را کشتند. پدر و مادرم را به یاد نمی آورم؛ چون وقتی آن ها را کشتند یک و نیم ساله بودم. آن چه را که در مورد آن ها می دانم خاطراتی است که از طریق خویشاوندانم به من رسیده است. پس از مرگ پدرم، برادرم و خواهرم همراه خویشاوندانم زنده گی می کردند و من و برادر خوردم به یتیم خانه فرستاده شدیم و در آن جا بزرگ شدیم.

پس از صنف نهم مکتب، تصمیم گرفتم تا به مکتب ثانوی راه پیدا کنم؛ چون در یتیم خانه فقط تا صنف نهم درس می خواندیم. ولی بعد از آن با اخذ شهادت نامه از یتیم خانه به خیابان ها سرازیر می شدیم. بسیار وقت کم در لیسه عالی درس آموختم و چیز های

زیادی را از دست دادم تا این که پول به دست بیاورم. به خاطر مخارج غذا و لباس در بدل پول اندک به مردم مزدوری و موتر شوئی می کردم. ولی در نهایت، مجبور شدم تا مکتب را ترک کنم چون توانایی انجام دو کار را نداشتم. تمام روز کار می کردم و شب در خیابان می خوابیدم. کدام پناهگاه و یا پولی برای کرایه آپارتمان نداشتم. بنابر این، در هر جایی می خوابیدم: در باغ، در ایستگاه موترها و غیره جاهای دیگر.

پس از آن مرتکب جرم شدم و نقض قانون کردم و به مدت چند سال زندانی ام کردند؛ چون مجبور شده بودم که چنین کنم. در طول اقامت در پناهگاه چندین بار مورد ضرب و شتم وحشیانه قرار گرفتم. زنده گی تلخی نصیب شد. بنابر این، چندین بار تصمیم خودکشی را گرفتم. هم چو محمد، چه بسیار اند کودکانی بی خانه که نه نان آور دارند، نه مری و نه هم کدام سرپرستی، و زنده گی شان تراژیدی های هر رنگی است که آنان را تهدید به مرگ می کند. هر چند آن ها عمل کرد خویش را هرگز غلط توجیه نمی کنند. اگر دولت در مقابل عمل کرد آن ها از اسلوب درست و مطلوب کار گیرد و از امور شان مراقبت نماید، بی گمان آنان را از جنایت کاران نخواهی یافت.

در واقع اگر اسلام به عنوان یک ایدیولوژی کامل در تمام امور زنده گی تطبیق می شد، مردم از مشکلات یتیم خانه و پدیده کودکان خیابانی و یا هم بی خانمانی و بی کاری رنج نمی بردند و هیچ یتیم خانه ای هم وجود نمی داشت. فلهدا، از یک طرف مردم برای حمایت از جان خود مکلف اند که در مقابل یک سلسله مشکلات حساس بوده و مبارزه نمایند.

الله سبحانه و تعالی از بی توجهی به حقوق یتیمان هشدار داده می فرماید:

﴿وَأَنْتُمْ أَيْمَانُكُمْ وَلَا تَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا﴾

[نساء: ۲]

ترجمه: و اموال یتیمان را (هنگامی که به حد رشد رسیدند) به آن ها بدهید! و اموال بد (خود) را، با اموال خوب (آن ها) عوض نکنید! و اموال آنان را همراه اموال خودتان (با مخلوط کردن یا تبدیل نمودن) نخورید، زیرا این گناه بزرگی است!

﴿وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا﴾

[انسان: ۸]

ترجمه: و غذای (خود) را با این که به آن علاقه (و نیاز) دارند، به "مسکین" و "یتیم" و "اسیر" می دهند!

پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید:

«مَنْ صَمَّ يَتِيمًا بَيْنَ مُسْلِمِينَ فِي طَعَامِهِ وَشَرَّابِهِ حَتَّىٰ يَسْتَعْنِيَ عَنْهُ، وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ.»

(رواه احمد)

ترجمه: کسی که در میان مسلمانان سرپرستی یتیمی را می‌کند و در کنار سفره خود در خورد و خوراک اش وی را همراهی نماید تا زمانی که وی به پای خود ایستاده شود، بی‌گمان جنت برایش واجب می‌گردد.

حضرت ابودرداء رضی الله عنه فرمود: روزی شخصی خدمت رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و از سفت قلب شکایت نمود. پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش فرمود:

«تُحِبُّ أَنْ يَلِينَ قَلْبُكَ وَتُدْرِكَ حَاجَتَكَ؟ أَرْحَمِ الْيَتِيمِ وَأَمْسَحْ بِرَأْسِهِ وَأَطْعِمْهُ مِنْ طَعَامِكَ يَلِنَ قَلْبُكَ وَتُدْرِكَ حَاجَتَكَ.»

(صحیح الجامع)

ترجمه: آیا دوست داری که قلبت نرم شده و به خواسته ات برسی؟ پس بر یتیم مهربانی کن و بر سرش دست مهربانی کش کن و از غذایت برایش بده قلبت نرم خواهد شد و به آرزویت خواهی رسید.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

«خَيْرُ بَيْتٍ فِي الْمُسْلِمِينَ بَيْتٌ فِيهِ يَتِيمٌ يُحْسَنُ إِلَيْهِ، وَشَرُّ بَيْتٍ فِي الْمُسْلِمِينَ بَيْتٌ فِيهِ يَتِيمٌ يُسَاءُ إِلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ بِإِصْبَعَيْهِ: أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِي الْجَنَّةِ هَكَذَا، وَهُوَ يُشِيرُ بِإِصْبَعَيْهِ.»

(رواه بخاری)

ترجمه: بهترین خانه مسلمانان خانه ای است که در آن یتیمی باشد و به او نیکی شود و بدترین خانه های مسلمانان خانه ای است که در آن یتیمی باشد و به او بدی شود، من و سرپرست یتیم در بهشت مانند دو انگشت همراهیم.

از سوی دیگر، دولت اسلامی امور افرادی را که فاقد حمایت مالی اند بر دوش داشته و نیازهای اولیه آن را؛ از قبیل: غذا، لباس، مسکن، آموزش و صحت فراهم می‌نماید.

رژیم فاسد در تاجیکستان، که با اسلام سرستیز داشته، از حجاب شرعی جلوگیری کرده و از گذاشتن نام های اسلامی منع می‌نماید و مبلغین و دانشمندان اسلامی را زندانی می‌کند. پس چگونه این رژیم جنایت کار به یتیمان رحم نموده و حقوق آن ها را حفظ کند؟ بلی در حال حاضر عمر رضی الله عنه نیست. عمری که خود را در معرض گرسنه گی قرار داد و به شکمش زد و گفت: «صدا زن و غرش مکن تا زمانی که اطفال گرسنه سیر نشوند چیزی نخواهی خورد.» فقط کسانی می‌توانند یتیمان تاجیکستان را از آینده سیاه خود تحت حاکمیت سرمایه داری نجات دهند که از جنس عمر بن خطاب باشند.

نویسنده: مخلصه ازبک

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

۱۳ ذی القعدة ۱۴۳۸ هـ ق

۱۵ اگست ۲۰۱۷ م